

HÖPKEN, ANDERS JOHAN VON

**Äreminne, öfver framledne hans excellence,
riks-rådet... : Clas Ekeblad... den 14 febr.
1777.**

[Stockholm]
1780

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400-till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök*: Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra*: Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

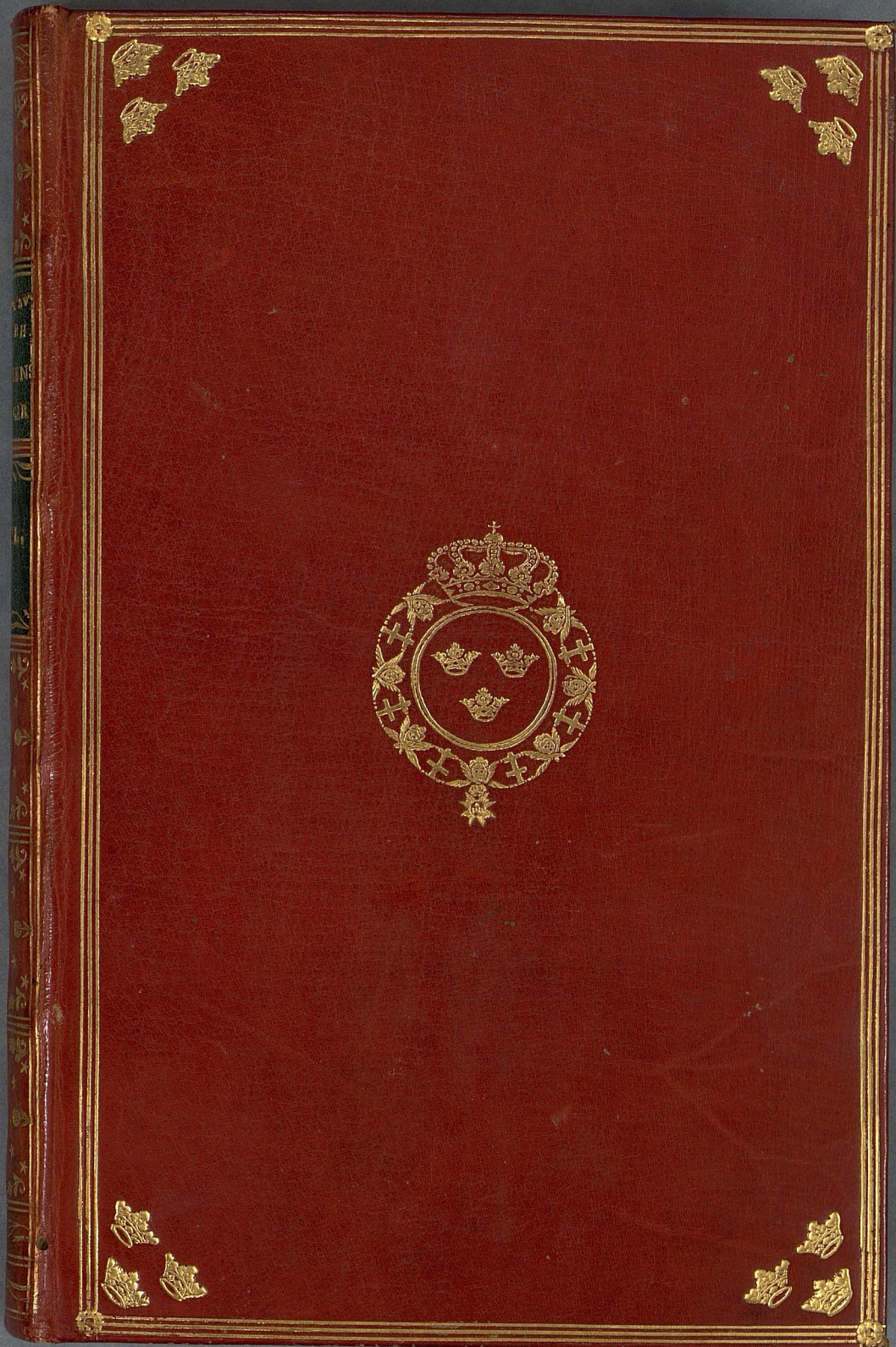
Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service. Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> eller boken.

- <http://search.books2ebooks.eu/>

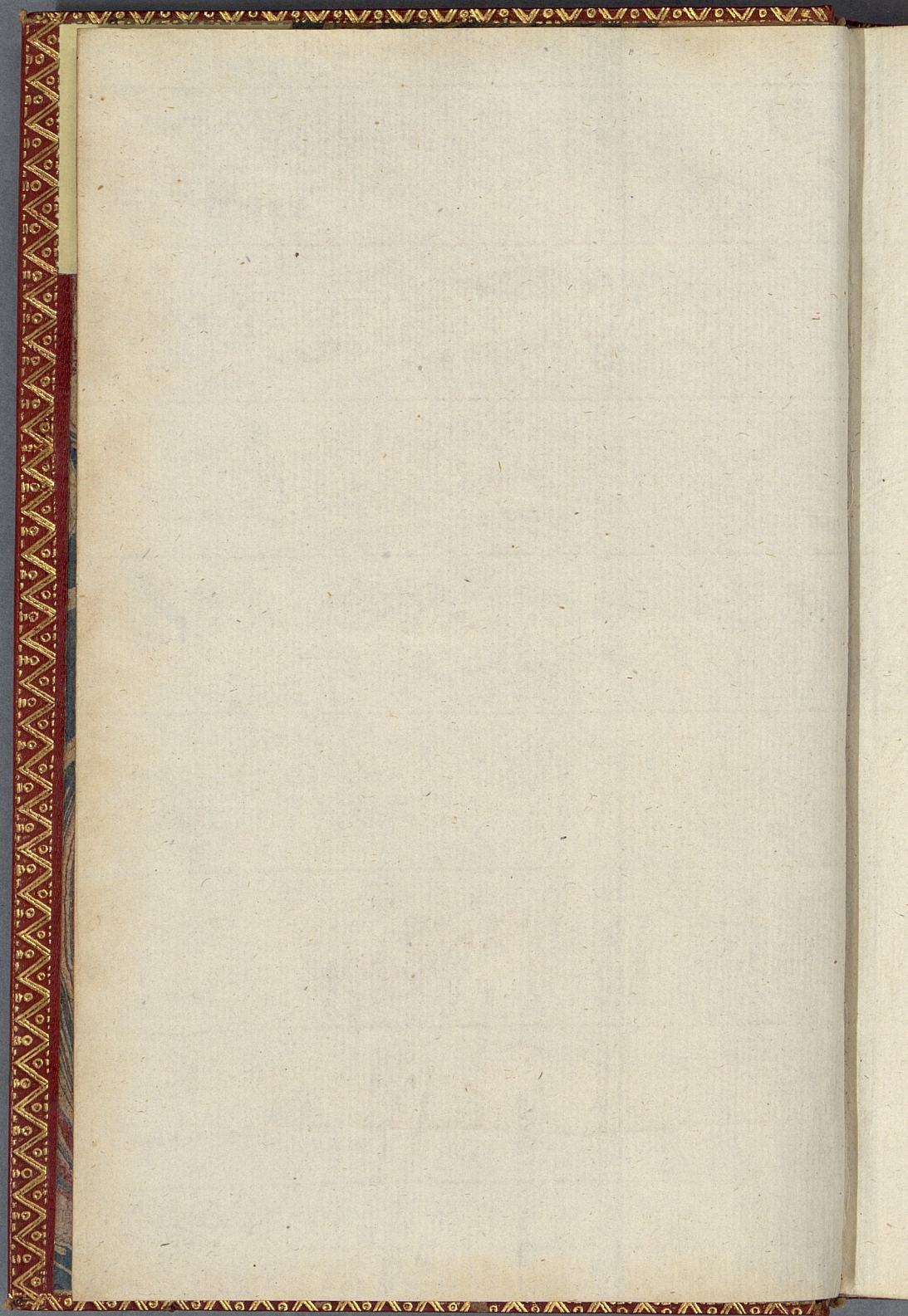
Kungl. Biblioteket
STOCKHOLM

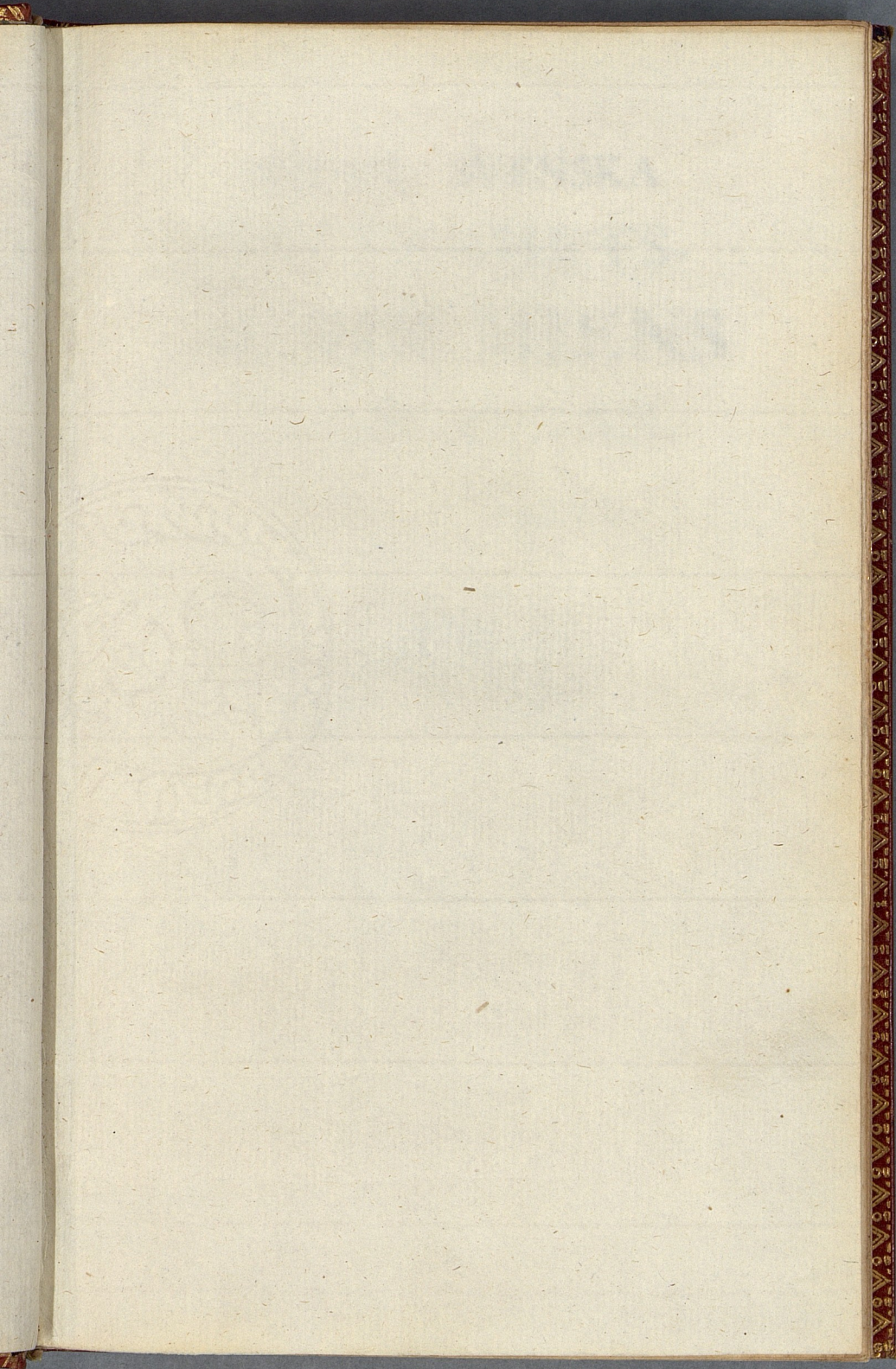
Lärda sällsk
1700-1829

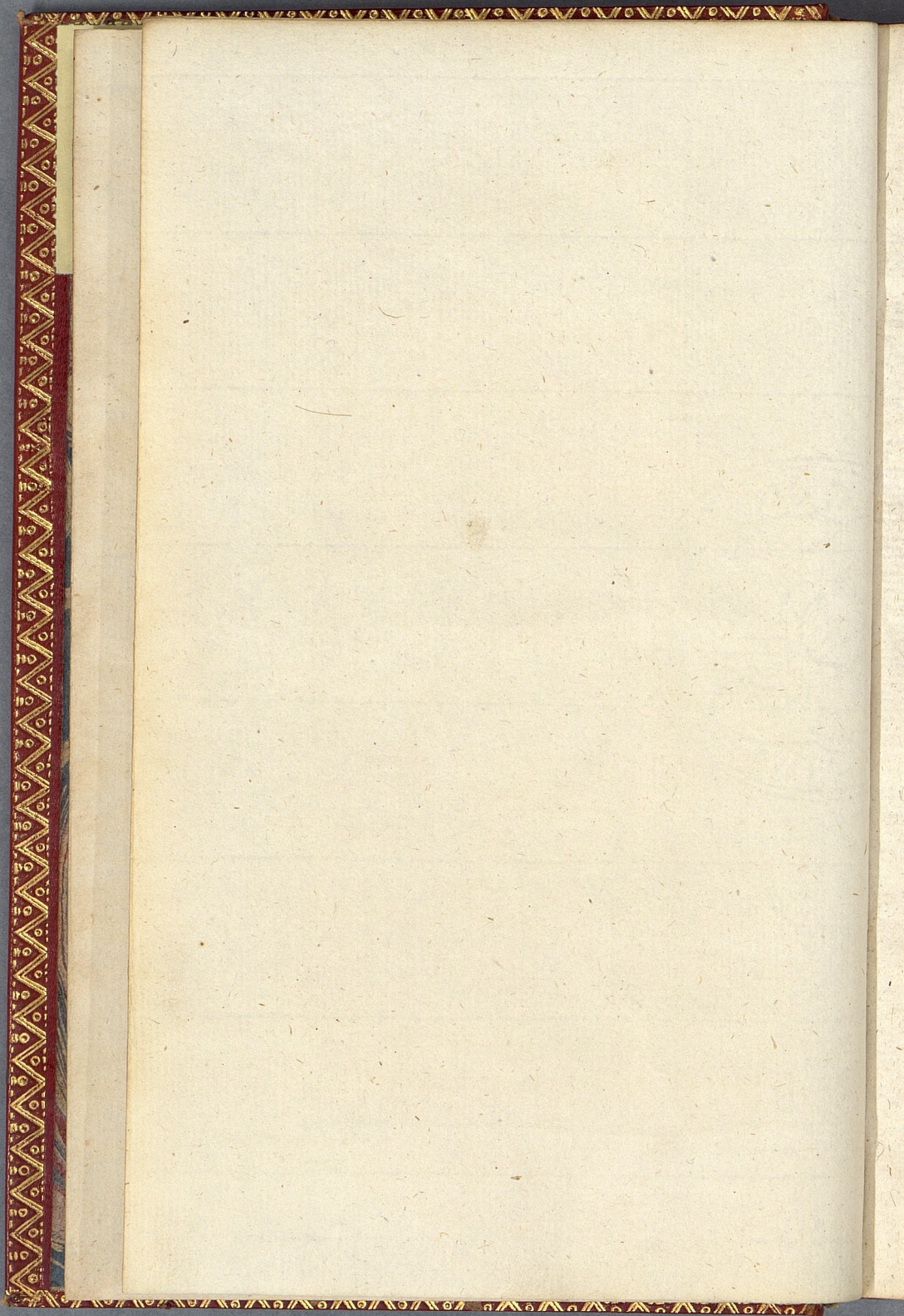
Ex. D

AREMINNE,

Öfver

Framledne Hans Excellence,

Riks-Rådet m. m.

Herr Grefve CLAS EKEBLAD,

Af

Kongl. Vitterhets Academiens Directeur,

Herr Grefve AND. J. von HÖPKEN,

Svea Rikes Råd, Ridd. och Commendeur

af Kongl. Maj:ts Orden.

Den 14 Febr. 1777.

Den utfigten at lefva uti menniskors minnen, äfven sedan man igenom döden skilt sig vid dem, verkar en drift til stora och berömliga gerningar. Efterlevande, som nyttja dem sig til förmon och til upmuntrande efterlysn, böra icke glömma sin skyldighet och sin tack-

tackfahet. Och i den meningen hafva uplyste tider förvarat åtanken uti historien, uti stoder, uti mynt och uti äreminnen.

Hennes Kongl. Maj:t har i detta afseende, uti Academiens lagar, äfvenledes faststält, at dylike åminnelser icke skulle utur akt låtas, icke med ordprål, under hvilket man mistänkes för smikran, utan med okonstlad fanning, hvarutur framlysa goda gerningar efter deras inre värde. Sådana berättelser begära de afledne af oss, sådana behöva de efterlevande. Upmärksamheten bör icke skiljas ifrån egenteliga ämnet, och föras ifrån den döda til panegyristen, ifrån den förras lefnadslopp til den senares skriffätt, hvarigenom meningen och ändamålet med äreminnen aldeles förloras. På denna grund har jag kunnat påtaga mig, at uptekna en Herres lefnadslopp, som för flera år sedan försvunnit utur vår åsyn, men som vi liksom se på nytt, när vi lede våra tankar på hans siäls egenskaper och hans berömliga vandel.

Riks-Rådet, Öfverste-Marskalken, Presidenten uti Cantzliet, Cantzleren vid Kongl. Maj:ts Orden och vid Åbo Academie, samt Ridd. af Seraphimer-Orden och Commendeuren, Grefve CLAS EKEBLAD är född i Elbingen, d. 30 Mart. 1708, der hans Herr Fader, General-Majoren, Friherre CLAS EKEBLAD, hade högsta befälet, hvilken dog 1737 Grefve och Riks-Råd, dertil uphögd af Drottning ULRICA ELEONORA 1719. Modren, HEDVIG MÖRNER, död 1753.

Ekebladske släkten är ibland de äldsta, härstammar ifrån Ingebiörn i Rönnebro, som lefde emellan åren 1330 och 1336. Man nämner detta ursprung för deras skul, som derpå sätta värde; ty vanbördingar böra icke uprepa hederliga förfäder, och store män behöfva ingen annan glans, än den de sig sielfve förvärfva.

Den tidens sed var, at upfostra ungdom til kunskap och vetenskaper, icke anse namnet, utan det gagn, man kunde göra det almäna, låta dem gå långsamma steg til lycka, på det de måtte vänja sig at bära den samma, och uti förtid icke uphäfva sig öfver höfvan, hvartil ynglingar äro mycket benägne.

De, som noga betrakta den tidens af-
föda, torde finna, at den icke varit
den sämsta, hvilken i detta rike upvu-
xit. Men under närvarande styrelse bör
man icke frukta för et förfall, likt med
det, hvaruti Konung GUSTAF den För-
ste emottog riket. Han behöfde inför-
skrifva fremlingar, at sköta sina ange-
lägenheter: egne underfäter förstodo
blott at vara orolige och knapt något
mera.

Första grunden til lärdom lade Gref-
ve Ekeblad uti föräldrarnes hus och un-
der deras uppsyn, ökade sedermera den
samma i Upsala och Åbo, der han var
Rector illustris, vistades sedan vid ut-
ländska Academier, mera af en åldrig
fördom, än af någon nödvändighet.

Våra högstskolar äro bättre inrättade,
än annorstädes, och behöfva blott åter-
föras til den första tanken; och om nå-
gon ting finnes felaktigt, härrörer det
af en mindre betänksam efterföljd af
de utländska författningar. Man har ej
af nöden at gå långt tillbaka, at finna
hos oss, och uti denna nation, en be-
synnerlig blandning af högfärd och för-
sakelse, af afund och eftergifvenhet.
Har frågan varit om lärdom, om kon-
ster,

ster, om manufacturer; hafve vi frivilligt lemnat åt fremlingar företrädet. Har åter frågan varit om mod och tapperhet, målte alla andra nationer för oss vika. Åt oroliga tider, som detta rike mäst erfarit, måste denna sällsamhet tillkrifvas: man börjar på at nu blifva mindre eftergifven. Idoghet och store efterdömen kunna, under ro och fred, verka en omvändelse, få at hög tanke om sig sielf kan blifva en nationel egenkap, sagtmodighet deremot enskiltas dygd.

En förläteligare fördom är utländska resor, men de böra företagas för nyttan och icke för ro skul. Man lærer at förbättra egna inrättningar med andras påfund; men man lærer ock at förderfva egna feder, at fatta större tankar om andras land, än om sit eget: kärleken til egen bygd förkolnar, man återkommer med ledsnad, at vara i Sverige, och at vara Svensk. Felet ligger tör hända deruti, at man låter ungdom resa, som utvärtes prål mäst rör, då mognare år, med mera tankar och mindre flygtighet, borde dertil användas.

Grefve Ekeblad lemnade Academieerne til at bivilta Soiffonska Congressen,

fen, och åt arbeta under Riks-Rådet Baron Carl Sparre, och Presidenten Baron Gedda, bägge Sveriges Ambassadörer. Man väntade stora saker för Europa af en sådan almän famling; men dermed gick efter vanligheten: man hvilar sig med underhandlingar om fred, och nyttjar den hvilan til nytt utbrott.

Med Baron Carl Sparre, som återvände til Engelska besikningen, reste Grefve Ekeblad til England. Intet rike väcker mera estertanke än detta, ingen historia gifver mera kunskap om samhällens öden. Idoghet, handel, välmåga, frihet, lag, alt har uprunnit utur folkets egen drift och tiltagsenhet. Igenom strömar af blod och täta omväxlingar, har det trängt sig fram til en någorlunda jämkad blandning af herravälde och frihet, och hulpt sig up, äfven under det yttersta elände. Så länge en nation behåller mod, är den ännu långt ifrån sin undergång.

Ej mindre upmärksamhet förtienar et angränsande land, som hafvet gerna ville göra til fiöbotn. Der ser man, huru folkets idoghet, snille och sparsamhet, uträttat mera än naturen ämnat göra, och samlat en skattkamare, som större och

och frugtbarare riken måste tillita. Skulle någonfin en magt upstiga, som ville der tränga ut frihet, och omskapa folkets böjeller; så blef des vinst ufelhet och fattigdom.

Än vidare, under sina resor, anmärkte Grefve Ekeblad samhälLEN, som obegripeligen voro sammanbundne, men som behöfva den sammanfätningen til deras och Europas bestånd.

Andre tyckas likna älderdomen, kunna icke röra sig utan stöd, måste hielpa sig fram med konster, som altid utmärka och ofta skyla svagheter, äro derfore uti vänskap ledsame, och uti krig obetydelige.

Med mycket förråd af kunskaper och betraktelser i dessa ämnen, återkom Grefve Ekeblad til Sverige. Hans hog ledde honom uti Cantzliet. Der finnes ännu utaf honom et vidlyftigt sammandrag af Riksfens Ständers til den tiden gjorda anmärkningar och förfatningar. Jag tviflar på at denne samling fått någon fortsätning til våra senare tider, och at vid saknaden mycket är förloradt. Olika och vidriga tankefätt uti en söndrad nation kunna aldrig tiena til uppbyggelse, men när parti-ande, egne

affigter och enskild hämd vilja skyla sig under redelighet och samvete, få upväckes deraf vämjelser hos dem som tro, at desse vigtige ord hafva behållit sin rätta och forsta mening.

Detta i sig sielf obetydeliga arbete, som dock fordrat trägen möda och mycken urskilning, skulle jag vid detta tillfälle ej omnämna, så framt icke efterverlden behöfde känna den tidens sed. At kunna ingen ting, var då vanhederligt: at göra ingen ting, intygade oduglighet: at förnöta dagen med besök och uti lustbarheter, upväckte förakt. Man tänkte så: hvad skal blifva af en yngling, som vårdslöfar sina bästa år? När åldren påkommer, när eld och glättighet aftaga, gunst och lycka förlåta, då blir han lemnad ensam, utan aktning, och utan den hugneliga invärtes trösten, at hafva varit nyttig uti verlden.

Sedermera trädde Grefve Ekeblad fram på en större skådeplats. Vi hade i Sverige ingen större, än Riksdagar, som gjorde något godt, och uti längden än mera ondt. Instiktarne, som hade sina tankar fastade på de nyss förflutna besvärligheter, upreste en annan magt på lika grund, utan motvigt, och be-
fin-

finnade icke, at blott med personernes ändring förre olägenheter ej kunde botas och förekommas, som utgången nogsamf federmåra bestyrkt. Emedlertid var, vid sådana riksdagar, mycket at lära: anledning at känna rikets angelägenheter, känna menniskor, stora samlingars art och lynne, huru store hopen styres af få, och alle af egna affigter. Siuttonhundra trettio fyra års Herredag var, för Polska väsendet, i förtid samman kallad. Man glömde hufvudmålet, och syffelsatte sig med små saker: man skildes åt med förtret och olust, och beredde sig til de följande tidens buller och oredor.

Vid den näst påföljande, och uti historien en af de mäst märkvärdiga Riksdagar, var Grefve Ekeblad uti Secreta Utskottet, altid uti arbetet, aldrig uti anläggningar, som han bar affky före. Då omstöptes til en stor del Rådkamaren: de äldre föräffkedades, nye tilkommo. Det hörer til historien mera, än til detta ämne och rum, at antekna egenskapen af det förra, egenskapen af det senare Rådet. De äldre hade för sig deras ålder, långvariga tienster, under en Konung som ännu var uti vördsamf min-

ne: de hade för sig folket, vant at se dem uti stora embeten, vant at lyda; men deras regerings-satser voro inskränkte, ingen utligt på framtiden, ingen tanke utom det närvarande, intet närmare bekymmer, än at bibehålla jämvigten uti Europa, som betydde jämvigten emellan Frankrike och England: et ord, man uti förra tidhvarfvet trodde sig förstå, och mycket yrkade, men som nu förlorat den meningen, eller åtminstone blifvit grundadt på större uträkningar, än vidsträkte besittningar alena innebära. För öfrigt yppades, under den förvaltnings tiden, ingen hog och upmuntran för at öka underfåtarnes välmåga, så at ehuru innebyggarna icke voro med ovanliga utlagor betungade, gjorde dock brist på rörelse äfven de vanliga för dryga; ty uti samma mon, som Kronan behöfver, bör för underfåtare öppnas nya medel at kunna gifva.

De åter, som intogo dessas ställen, hade större utgifter, större anläggningar, voro driftigare uti deras företagande, ifrigare at uträtta stora saker. Nation antog småningom lika tankefätt, mera liflighet yppade sig, mera drift, och Sverige tyktes snart kunna få et ypperligare

ligare anseende. Så vida hade det segrande partiet mycken förtienst; men som det målte arbeta sig up emot höga och mäktiga genfägelser, hade nöden tvungit, at dertil nyttja olyckeliga medel: vinna nemligen röster med penningar och ungdom med fiäs och smicker, hvaraf hände: at snålhet smittade sinnen och plikter: at sedighet och redelighet försvunno: at ära, dygd och fädernesland blevo ord utan mening: och at då alle inbillade sig kunna regera, ingen mera ville lyda. Desutom hade hvälfningen uti Rådskamare och uti tänkesfätt väkt oluft och misnöje. Man såg icke mera riket, utan partier i riket, och stretandet emellan dem syffellatte enskilda och almännas sammankomster. Det öfriga lemnas, som sagdt är, til historien som icke är bunden vid någon försyn, för sanningen skul, och icke altid torde träffa anledning til äreminnen.

Än mindre vil jag omröra en omväxling uti gränskäpet, der thronen ofta är vaklande, likväl riket orörligt: den samme var utfedd til vår nytta, men stadnade uti förlust. Lyckan kan anbiuda härliga tillfällen; menniskor kunna spilla dem. Emedlertid hade, under salige

Riks-Rådet Grefve Carl Gyllenborgs ministere, denne anläggning blifvit til stor del tilredd, och til hemlighetens bevarande brukades få, och ibland dem Grefve Ekeblad. De, som ransaka den tidens handlingar, lära bäst inse och pröfva olägenheterna, som brist på tyfthet hade åttadkomma kunnat.

Emellan den vakthållning, som Kammarherre tiensten kräfde, gick Grefve Ekeblad gerna tillbaka til Cantzli-Junkare syslorna. Han fann mera nöje uti arbete, än uti lätja, uti rikets angelägenheter, än uti fåfänga samtal, som ledsnaden uti förstugor ofta framtvingar. Ty hofupvaktningar, hvad föreställa de? En mängd af folk med smilande anfigten och ofta liuma hiertan, som dels egne affigter, dels lätjan sammandrifver, utan vänskap, då de omfamna hvarandra, utan mening, då de inbördes anbiuda sina tienster, utan tilgifvenhet för sin Konung, då de slösa de stunder, som til gagn användas borde. Också saknar ofta riket skickeliga ämnen, då de behöfvas: okunighet uppfyller de ställen, som fordra kunskap, orklöshet dem, som fordra flit: det almäna lider derigenom, och en Konungs namn hos efterverlden än mera.

Sedan

Sedan Drottning Christinas tid, hade ingen Spanisk Minister varit til Sverige fänd förr än vid detta tidhvarf. Marquis Del Puerto var utsedd och ankommen. At bemöta denna aktning, blef Grefve Ekeblad nämnd til det Hofvet; men kort deruppå, igenom Grefve Tessins återkallelse ifrån Frankrike, fann man tienligast at i des ställe ditsända Grefve Ekeblad. Med denna senare magt hade vi en närmare sammanbindning, och ingen var skickeligare än han, at derstädes bedrifva rikets angelägenheter, med den kunskap han uti Cantzliet sig förut förskafat hade.

Krigets öde och utgång, Sveriges utmattade och bullersame tillstånd, en förestående hvälfning uti regeringens skötsel, och uti succession; alle desse omständigheter gjorde beskikningen benig och svår: hvartil, under vår vanliga penningebrist, ännu stötte, at man hade at göra med Cardinalen Fleury, som åldren gjorde betänksam, och naturen sparsam. Grefve Ekeblad öfvervann dessa svårigheter, mäst igenom det tycke Konungen fattat för hans väsende, hvarutur framlyste godhet och upriktighet: egenskaper, som höge Herrar föka och fällan träf-

träffa: egenskaper, som merendels äro mera verkande, mera lyckelige, än konster, bivägar och ränkor, för hvilka man fruktar; ty ingen tol at blifva be-
dragen.

Utom dessa göromål fullbordade Grefve Ekeblad Commerce Tractaten med Konungen af bägge Sicilierne, som Grefve Tessin hade börjat. Det arfvodet, som vid ratificationernes utväxling Ministrar erhålla pläga, och Grefve Ekeblad var berättigad med sin företrädare at dela, lemnade han honom oafkortadt. Han var ofta nödtäld, men alltid grannlaga på medlen, at ersätta sina behof, och utom lönen kände han intet annat fått at förvärfva. Denne anmärkning vore mycket onödig, om han icke lefvat i tider, som til vår blygd varit som mäkt af snålhet smittade och vanhedrade.

De, som med filosofiskt öga beskåda characteren af partierne som delade folket, lära finna hos bägge lika hog för at sköfla; det ena almännen förråden; det andra enskildas förmögenheter. Grefve Ekeblad fick äfven af detta sista prof, ty hans halfva tractamente blef indraget. Frukten för större gäld, än han redan sig åsamkat, för-
anlät

anlät honom at afbryta sin beskikning, och begära at återkomma til Sverige. Ifrån denna oväntade afkortning härfluto alla penninge-fvårigheter, som åtföljde hans öfriga lifstid, och torde ännu af hans Hus kännas.

Mera än tu år, var Grefve Ekeblad utan tienst, dock icke utan fyflor. Han trädde frivilligt, efter en hederlig beskikning, tillbaka til det arbete, hvarmed han uti Cantzliet börjat, dels af kärlek för sin President, Grefve Carl Gyllenborg, dels at icke förlora sakerne sammanhang, och sin länge förvärfvade öfning. Lätja och okunnighet voro hans affky, at tiena riket hans åtrå och ärelyftnad.

Vid påföljande Riksdag, blef Grefve Ekeblad af Ständerne föreslagen til Råds-embete, och af Konungen dertil utnämnd *). Hans naturliga misströstan til sig sielf blef vid det valet icke rådfrågad, och det var för Riket och Råd-kamaren en lycka.

Riks-Rådet Grefve Carl Gyllenborgs nyfs inträffade dödsfall hade lemnat Presidentkapet uti Cantzliet ledigt, som Riks-Rådet Grefve Tessin intog, och efter

*) Den 22 Dec. 1746.

ter honom blef Riks-Cantzli-Råds embetet Hans Excellence Grefve Ekeblad tilldeladt.

Dervid förblef han uti flera år, ehuru, efter Öfverste-Marskalken Friherre Taubes död, han äfven erhöll det embetet, och hvarvid mötte honom, icke långt efteråt, de besvärligheter som store händelser gifva anledning til, Kongl. bifätningar, begrafningar och kröning.

Ny hvälfning uti Rådkamaren yppades, tilredd för personlig hämd, hvaruti bägge partierne för en kort stund voro förenade, och understödd af en menighet, hvilkens öde alltid blifver, at vara både verktyg och offer för andras affigter, som följande tider nogsamf besannade. Vid det tilfället flyttades Hans Excellence ifrån Öfverste-Marskalks embetet til Presidentkapet uti Cantzliet.

Förut, och som Cantzli-Råd, hade Hans Excellence bevisat som Commissarius många sammanträden til Tractaters slutande, dels med Preussen *), dels med Dannemark **), med Frankrike ***) , med Ryssland †), med Wienska Hofvet ††). Senare tidens handlingar

*) 1747. **) 1756. ***) 1754. 1757. 1760. †) 1759.
††) 1757. 1760.

gar och händelser äro mig ofullkomligen kunnige. Jag menar at Hans Excellence, under sin förvaltning, slöt fred med Marocco, och äfven en Avertionshandel med Frankrike om de återstående subsidierna, hvarvid, i anseende til beräknings-fättet, någon tvistighet upkommit; dock skal denne avertionshandel misshagat Rikens Ständer 1765, förorsakat den då för Rådkamaren timade förändring: til hvilka förändringars utförande gemenligen långt lättare är, at samla en mängd af röster, än en mängd af förnuftiga skäl.

Mig må, i anledning af dessa nog täta omväxlingar uti riket, tillåtas at rättfärdiga de bi-ämnena, som i detta Äreminne af mig kringströdde blifvit. Deras lefnads-lopp, som beklädt stora embeten, höra ofta til rikens historia. Tidernes art böra beskrivas, at derigenom känna deras verkan: omständigheternes ombytelighet omröras, at deruti finna grunden til mångfaldiga olika händelser. Berättelserne blifva ock på detta sätt mera tydelige, mera liflige, mera nyttige. Och, til bevis derpå, hvad kan upväcka större vidd af betraktelser, än at märka, under en Konung, som

älska-

älskade lugn, folket deremot oroligt och bullersamt, under en Konung, som ibland flera höga egenskaper med det redeligaste och bästa hierta var begåfvad, konster och illgrepp icke med försyn och hemligen, utan uppenbarligen och oblygt utöfvas? under en Konung, som hyllte ingen hog för inkräkningar, des fredeliga böjelser med mistankar och otacksamhet bemötas. Tiden har sedermera utplånat dem: ånger vaknat, vördnad och välsignelse följt honom til grafven. Högtfälig Hans Majestät träffade för sig et, ifrån längre tid tillbaka, uprördt folk: et folk, som uti början hade skridit långsamt til sin förvirring, blifvit yrt uti fortgången, och stadnat änteligen, som gemenligen händer, uti fanslöshet och oförmögenhet at känna sit förderf, och at emottaga förbättring. När alt detta sammanlægges och få flora olikheter betraktas; kan man väl antaga, som en oryggelig sats, at Regenter altid skapa tider, tankefätt och seder? Den, som uti denna Herres historia skulle bygga på en sådan bedrägelig grund, förviljar sig, fanning och efterverlden; men jag fruktar icke därför: skiljemärken äro för synlige, och hans namn blifver altid uti ärefull åminnelse. Ifrån

Ifrån denna Rådkamarens omväxling til den näst derpå infalna Riksdagen lefde Hans Excellence uti stilhet, på sina gods uti Vester-göthland: han kunde med en kär, öm och oförliknelig maka, Grefvinnan Eva DelaGardie, och midt ibland välartade barn, icke sakna någon förnöjelse; men han rycktes snart derifrån til sina förra embeten uti Rådet och Cantzliet: hade ock den glädjen, at vid gränfen emottaga vår Nädigste Konung, vid des återkomst til riket. Han såg uti den Herrens stora egenskaper gryningen af vår rädning; men innan dagen upklarade, nalkades Grefve Ekeblads afton, igenom en oförmodad och märkvärdig död, d. 9 Octob. 1771. Han dog på sit embetsrum, med lugn och frimodighet, hans vandel och bortgång voro lika uppbyggelige.

Sal. Hans Excellence var ibland Rid-darna vid första Ordens instiktelse, och efter Grefve Tessin Cantzler: deslikes Cantzler vid Åbo Academie, der han uti sin ungdom studerat. Han var desutom Ledamot af Vetenskaps Academien, och af Hennes Kongl. Maj:t ibland de första Ledamöterna uti denna Academie utnämnd.

Så mycket kan jag erinra mig om denna Herres lefnadslopp. Hvad hans fiäls och hiertas egenskaper beträffar, vil jag äfven kort antekna det, som flera års sammanlefnad gifvit mig tillfälle at anmärka.

Hans Excellence var utan motfägelse den ärligaste man, som någonsin ibland menniskor kunnat träffas. Hans redelighet styrde alla hans gerningar, och om den vilfarelse ännu vore til, at Politique grundar sig på Machiavelliska satser, hade han dertil varit den oskikligaste och oförmögaste.

Hans religion var fri från skrymtan, fanatisme och vidskepelser, som förorsakat så många bedröfvelser i verlden. Han trodde henne vara ämnad til at luttra hiertat, och at sprida frugter uti lefvernet.

Hans moral stadnade icke vid den grofva arten, som endast tienar at undvika domstol. Han kände en högre, en finare art deraf, och en vacker gerning upprörde hans sinne til tårar.

Hans vänskap var likaså beskaffad. En väns öde var hans eget öde, och des svagheter ursäktade han snarare, än sina egna; men snålhet och obekymmersamhet

het om fäderneslandet, eller om heder, kunde väcka hos honom köld och affky. Jag tviflar ock, om han sedermera kunde återvinnas.

Hans utvärtes väsende tyktes vara kallt, och utan häftiga rörelser, dem han dock kände, men ägde styrka at dämpa. Uti den redan trykta beskrifningen upgifves orsaken til hans hastiga död. Jag ville snarare söka den uti hans finnes beskaffenhet, och uti tidernas.

Enligt sin tids sed, hade han väl studerat. En nog kinkig helpa ledde hans tycke til Anatomie och Medicine: vetenskaper, hvilke för honom voro minst hugnelige, ty de yppa för många bräckeligheter och behof, och plåga sinnet oftare, än de bota kroppen.

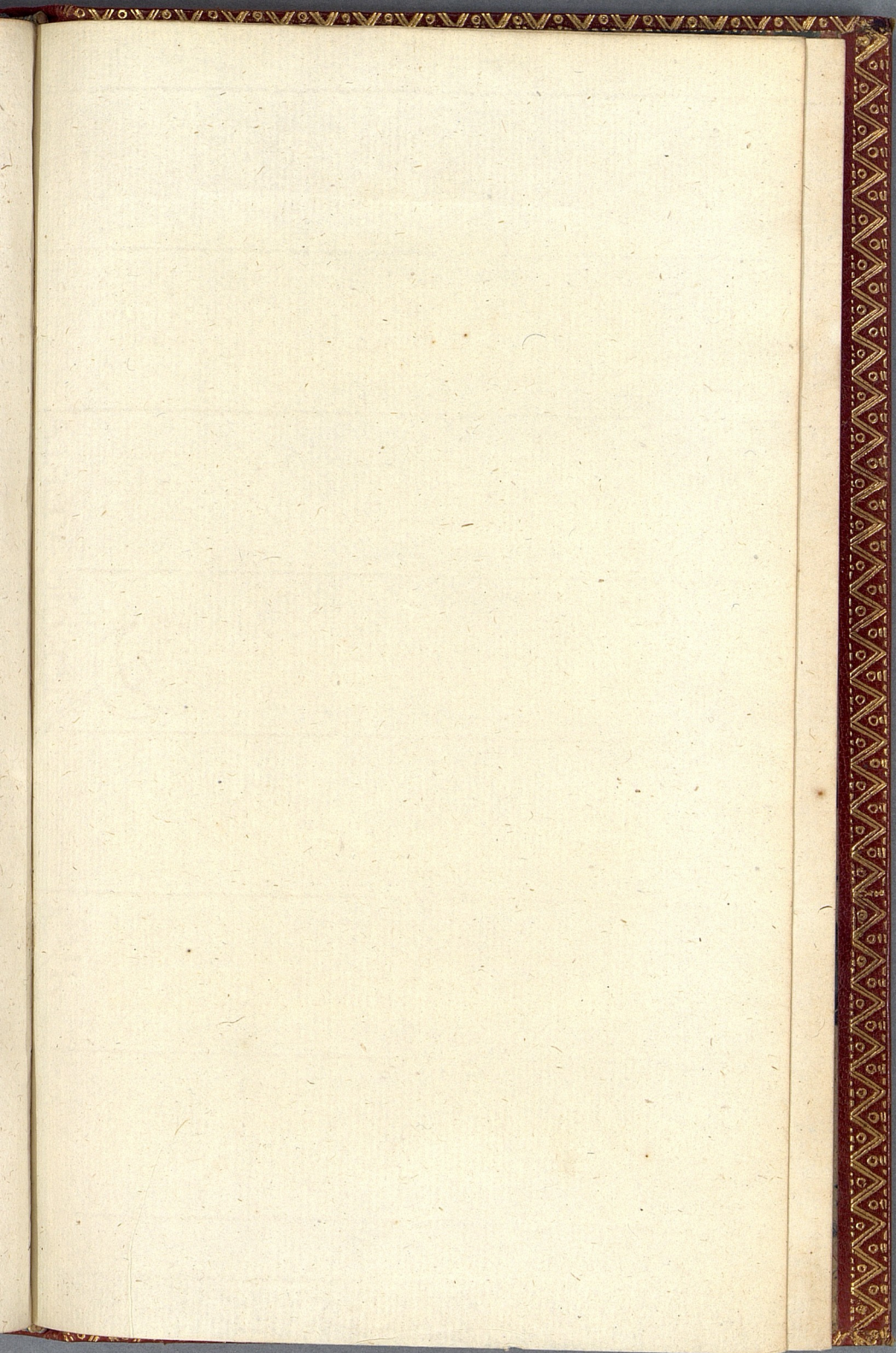
Han hade lätt före at arbeta, lätt at fatta, lätt at tänka. Han skref väl och med smak, hvilket hans trykta Tal utvifa. Han målar sig sielf uti sit skrif. sätt, som var jämt och lugnt. Uti umgänge var han nöjsam, munter och til sinnet få ledig, som hade han haft hvarken fyflor eller bekymmer.

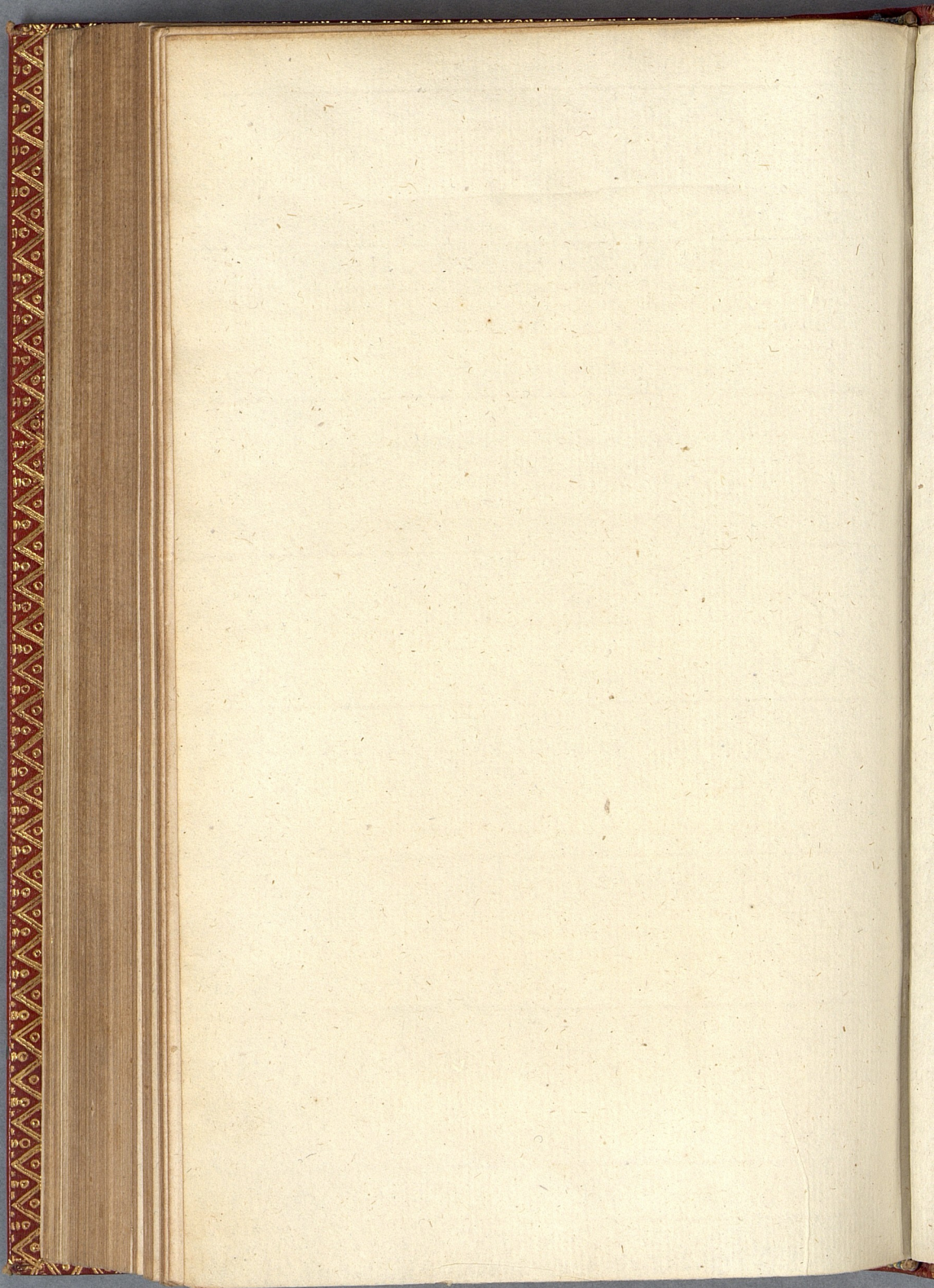
Han hade til sig sielf, til sina gåfvor, och til sin skickelighet en sällsynt misströstan, och dermed gjorde han sig den

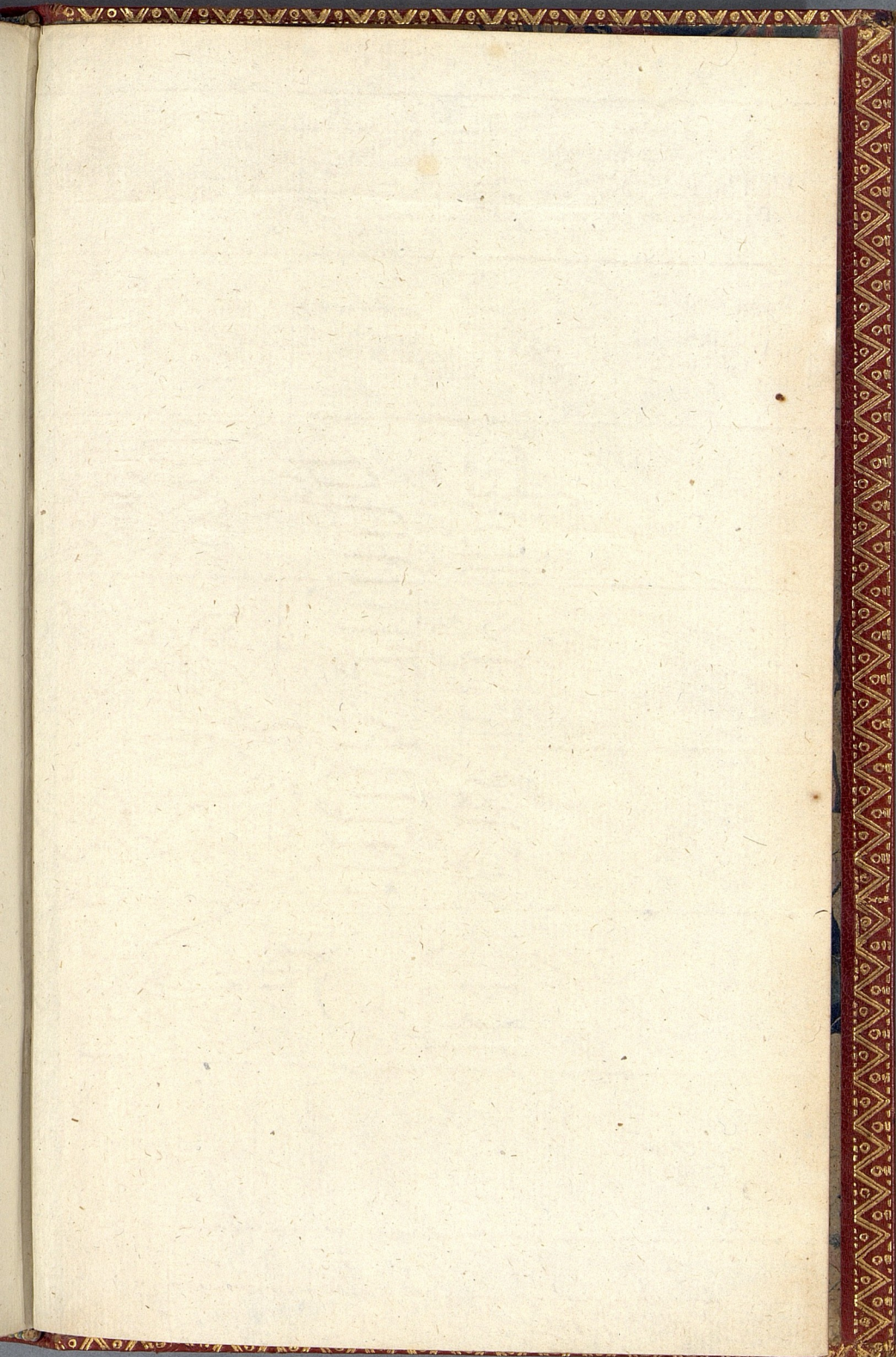
första orätt; ty til ingens omdöme kunde man tryggare lita, och deruti låg egenteligen hans styrka.

Europas politiska stälning och Magters inbördes interessen förstod han fullkomligen, handelsfaker måtteligen, alraminist finance; ehuru han lefde i en tid, då denna vetenskap, som mäkt med alla vetenskaper äger något sammanhang, och uti andra länder aktas för den svåraste, hos oss blifvit den lättaste och allmänaste.

Uti sit äktenkap var han en oförliknelig man, emot sina barn en öm fader, och emot sit folk en god husbonde. Han hade uti alt detta kunnat tiena til efterdöme, om förfynen icke hade stält honom så högt, at han blifvit et större efterdöme af en förständig och redelig Rådsherre, af en upriktig Statsminister; och af en värdig medborgare, som uti verlden ingen ting skattade dyrbarare, än sit fädernesland.

BIBLIOTHEKET
PÅ
DROTNINGHOLM.

www.books2ebooks.eu